

Operace Bubi

Ne, není to bohužel krycí název nějaké naší operace, jak by se u nás asi nejspíš dalo čekat. Je to tentokrát takový vážnější psaní, i když zatím s dobrým koncem. Byli jsme na chalupě, když mě dostihla jedna z mých nejhorších psích nočních můr. Vždycky jsem se bála toho, aby se psům něco nestalo, když jsme na chalupě. A nejvíc jsem se bála takových těch akutních záležitostí, které je nutno vyřešit hned a teď. A úplně nejvíc jsem se bála toho, čeho se bojí asi všichni, kteří mají psy. Ten strašák se jmenuje torze. Takže jak správně tušíte... stalo se.

Bubi se Štajnem se nadláblí a po nějaké době dostali po večeři hlodací kost. S masem. Netrvalo dlouho, a přišla Bubi podezřele brzo do chalupy. Předpokládala jsem, že Štajní sprateček jí kost čórnul a proto jde ona dovnitř. Šla jsem ven situaci pořešit, ale Bubi o kost nestála. Následně jsem zjistila, že něco není v pořádku. Něco. A velmi rychle jsem měla zjistit co. Bubi přecházela sem tam, lehla si, zvedla se, chodila a... to už jsem ji pozorovala bedlivě - následně se jí začlo divně chovat břicho. Tak jako se vlnilo. A poté se začlo nafukovat. To už jsem chytala paniku a přiznám se, že i hysterii.

Torze! Bylo okamžitě to, co mě napadlo. Druhá polovina se snažila mě uklidnit, ať nejančím, že se prostě zase nahltala a má jen nafouklý břicho. To mohlo být, ale... měla jsem tušení, že nebude. Potíž je v tom, že Bubi je taková - no, neforemná :-)) a navíc má hodně povolené to břicho a vždycky, když se nají, tak se jí viditelně zvětší. No jo, ale... i tak jako divně dýchala... šestý smysl velel: „Dělej!“ Na druhou stranu nechcete blbnout na kvadrát. Zvlášť takhle večer, když je tma a do auta je nutno dojít kus cesty.

Bubi ještě v pořádku, léto

Volala jsem Evě, od které jsme měli Ešuska a pracuje na veterinární klinice, tak jestli mi nepomůže s kontaktem na nejbližší veterinu. Mno, takže v Rakovníku máte v takových

momentech dost smůlu. Doby, kdy veterináři ordinovali stylem pana Herriota, už jsou dávno pryč. O zvíře jde asi až na posledním místě, takže paní veterinářka nás odmítla. I když jsem - nebo právě proto?? - sdělila pravděpodobnou diagnózu. Takže zbývalo vyrazit směr na Prahu.

Nedalo mi to ještě a už vlastně na cestě jsem volala Olince. Pamatujete se na Olinku s Bessynkou? A pak s Tristanem? Psávala na Zvířetník taky. Staly se z nás skoro sousedky a navrch se potkáváme na psím táboře, na Pecce. A Olinka taky pracuje na veterinární klinice. Byla - ještě s Luckou Veselou od Murphyho - první, kdo viděl a také pak zkontroloval Bubi, když jsme si ji přivezli domů. Jsou tak trochu jako její kmotry. Olinka Bubi vídává, když se potkáváme, občas prodiskutujeme Bubinky kondici a tak.

Chtěla jsem se ještě ujistit, že nepanikařím zbytečně. (Ono já jsem opravdu v takových momentech asi hysterická, ale mám o ni velký strach.). Olinka mi odsouhlasila, že máme jet, a tak jsme vyrazili. Bubi normálně cupitala a já byla furt na pochybách. Když jsme dorazili na kliniku, byla jsem ráda, že jsem pochybám nepodlehla. Moje tušení se na RTG potvrdilo. A RTG ukázal taky důvod, proč Bubi tak divně dýchá: jak byl žaludek otočený, už ten kousek kosti nemohl projít do žaludku a dělal tam tím pádem rotyku. Takže, kapačky a příprava na operaci.

Seděli jsem tam s Bubinkou na zemi, hladili ji, povídali a hlídali. Ji i kapačku. Po určité době se jí viditelně ulevilo a i břicho trochek splasklo. Páníček přiznal, že jsem měla pravdu, že jsem nehysterčila zbytečně. Jak tak kapou kapačky a Rumíček spí venku v autě, docvaklo mi, že nevím, zda jsem v tom zmatku fakt vypla remosku, kde byla pizza!!! Jako bylo tam 99,999 % jistoty, ale co ta jedna jediná možnost, že to tak není? Hm? A tak nás páník chudera opustil, a s Rumajzlem to otočili zpátky na chalupu.

A my dál s Bubinkou bivakovaly na dece na zemi. Pak dostala injekci analgetik, ulevilo se jí a tak trošku poklimbávala. Já měla pocit, že mi srdce vyskočí ušima, vypadne očima a vystřelí z hrudního košíčku. Děsivě jsem se bála. Je jí proboha 13,5! Jak to zvládne??? Bože můj, hrozný pocit. Když přišel čas operace a my vešly do operačního sálu, kde usnul nedávno Ešusek, bylo mi ještě hůř. Ale dělala jsem statečnou. Bubi dostala injekce a usnula ve vteřině, položila se na mne a mohlo se jít na věc.

Bubi ještě v pohodě, léto

Nebylo mě už zapotřebí. Domluvily jsme se s paní veterinářkou, která se ptala, zda nechci rovnou kastrovat, že tohle pouze v případě, kdyby něco nebylo v pořádku. Nechtěla jsem Bubi přidělovat další potíže, další velké hojení. Taky jsem věděla, že by se měla chystat hárat (a taky ano) a že orgány budou prokrvené. Což by mohl být problém. Takže pokud by vše bylo v pořádku, rozhodně nekastrovat.

No a mohla jsem jít. Ale kam? :-). Páníček s autem a klíčkama od bytu v trapu. Já bez čehokoliv, jen v mikině a lehkých kalhotách. A venku? Liják a příšerný vítr. Paní doktorka byla tak hodná, že to pořešila. Zamknou ordinace a dolní čekárnu, aby se tam v době, kdy budou na sále, nikdo nedostal, a mě nechají v horní části a tím pádem budu v suchu a počkám, až pro mne přijedou. A ony půjdou se sestrou na operace. Protože po Bubi měly na pořadu dne - či spíš tedy noci, byla už jedna hodina - další velkou operaci. Neměla jsem ani telefon. Seděla jsem tam a čas příšerně pomalu utíkal. Ech, utíkal, no vlekl se, nebo spíš stál. Měla jsem navíc strach, aby se po cestě Davidovi něco nestalo, počasí bylo fakt příšerný, už taky musel být unavený. A oni furt nejeli a nejeli.

Po ukrutných sto letech prořízly světla tmu a přijelo auto. Jeden strach odpadnul. Koukla jsem na hodinky a bylo půl třetí. Remoska pochopitelně BYLA VYPNUTÁ. David na chalupě rovnou všechno uklidil (a že toho bylo. Když se to stalo, tak jsem akorát dovařila, šli jsme večeřet, na stole jídlo, v kuchyni nádobí, musel vypnout lednici, všechno zabalit, zamknout, uklidit). Doma jsme zapadli do postele, nebyla jsem schopná usnout. Pak najednou mě vzbudil telefon.

Byly čtyři hodiny a paní doktorka mi říkala, že Bubi už je po operaci, dokonce vzhůru. Mám si zavolat v devět ráno, jak to vypadá. Má přišitý žaludek a má v něm díru. To mě trochu v rozespalosti poplašilo :-), představila jsem si ji s nějakým vývodem :-D. Nicméně byla to díra zašitá. A ani tedy nevolala ohledně kastrace, protože na vaječnicích a ani na děložce nejsou

žádné změny. Nějak mi to furt ještě nedocházelo (mám pomalý vedení) a zas trvalo, než jsem usnula.

V devět jsem volala a! Byla ráda, že ošetřujícím lékařem je Lucka od Murphyho. Podala mi podrobný hlásání, pochválila Bubi, že je hodnej pacientek, a řekla mi, že už ji pomaličku rozkrmujou. Což Bubi pochopitelně velmi uvítala. Jen teda málo, mááááááálo jí rozkrmujou prej. Měla jsem si zavolat ve čtyři, jestli už si ji budeme moci odvézt. Aby do těch čtyřech nebyla nuda, odhučela máma opět do nemocnice. Ve čtyři Lucka hlásila, že Bubu jest propuštěna do domácího ošetřování a v půl sedmý si ji můžem vyzvednout.

A já se dala do práce, rozvařila jsem kuřecí prsa, uvařila pár brambůrek a rozmasakrovala vše v mixéru na atomy. A připravila se tak na krmičský maraton, neb Bubi musela jíst často a v malých dávkách. Pro jistotu jsem s sebou vzala vzorek, aby mi Lucka odsouhlasila konzistenci a množství :-)) A napsala si seznam dotazů, abych vyzjistila, co a jak můžem, nemůžem, musíme. V půl sedmý jsme byli nastoupeni a já Lucku zavalila dotazy. Vzorek byl odsouhlasen, dostali jsme povolení k lehkým procházkám v délce tak 20 min. klidné chůze, instrukce na práškování, a pochopitelně zákaz skákání na gauč, do auta atd. (platný pro Bubinku, ne pro nás :-))

Zjistila jsem si časový horizont optimálního hojení a co všechno nás čeká. A to už sestřička přiváděla Bubišku. No... musím říct, že to byl zas jeden z nejsilnějších zážitků s Bubi, který si myslím budu pamatovat navždy. Když mě zaregistrovala, proběhlo něco neuvěřitelného, bylo jasně vidět, že měla strach, že je zase opuštěná a zavřená někde v cizím prostředí. Její starostí nebyla bolest, ale to, že už zase ji opustili. A když zjistila, že to tak není - museli byste vidět ten výraz v jejích poloslepých očkách. To zjištění, že to tak není, že jsme s ní, že není sama... Měla jsem strach, že ač zvládla krásně operaci, narkózu, tak že tohle s ní švihne. Seděla jsem na bobku a uklidňovala ji.

Bubi v létě

Pak přišel páníček, taky čupnul na bobek a Bubi se mu zavrtala do podpaždí. Šťastná, neuvěřitelně šťastná. Kdyby mohla, zaleze tam celá. Jsem plačka, takže i teď, když to píšu, mám co dělat. Lucku, coby záchránkyni od smrti vyhladověním, musela Bubi přivítat taky. A pak už ale chtěla okamžitě pryč, domů, do svýho. Do auta se sápala. Vyndali jsme z auta Rumíčka a vzali ho Lucce ukázat, ať ho taky vidí naživo. No... Rumíček vjel na kliniku a trochu jim to tam roztočil. Skončil u Lucky na klíně, hopikal po jejím kolegovi a vůbec tam rozjel mejdan. Jak je jeho zvykem :-)

Lucka mi ještě stačila říct novinky ve smečce. A že jich teda je, měla by se pochlubit!

Ale pak už jsme pospíchali domů. Na Bubi bylo vidět, že toho má sice plný brejličky, ale je šťastná, že je doma. Zbaštila svou mini dávku jídla a uvelebila se ve svých prubanových šatičkách na místě. A já ji furt pozorovala :-). A mudlala. Opatrně. Se Štajnidlem jsme je pochopitelně rozsadili. Jednak aby neblbnul a něco jí neprovedl, anebo aby naopak svou pečovatelskou službou, kterou jí rád poskytuje, ránu nerozlízal. Bubi měla prubanové šatěčky a sama byla i nadále víc než vzorný pacientek. Neb neměla vůbec tendence se ráně věnovat.

V noci - na rozdíl ode mne - spala. Ještě před tím proběhlo pochopitelně venčení, které jsme taky zvládli krásně. Schody od bytu vyřešeny pochopitelně výtahem, pár schodů z podesty Lucka povolila. Ono to bylo i lepší než ji brát, protože ta manipulace se Bubi zcela logicky moc nelíbila. Venku si cupitala, jako kdyby se nic nestalo. A tak se k celé záležitosti stavěla i celkově. Hlavně že je doma a že je něco k jídlu. Měla léky na bolest a jak je taková ta železná lady, tak prostě ona problém nemá :-D. Jestli ho mám já, tak ať si s tím poradím sama :-D. Hlavně ať fedruju to jídlo.

A na fedrování jídla a dozorování jsme si s páníčkem vzali na pondělí volno. Já měla

dopolední, on odpolední. Byla jsem neskutečně ráda, jak hladce to probíhá a pořád tomu nemohla uvěřit (eeeehm a nevěřím doteď, nechápu to, šťastně to nechápu :-)). A už vůbec nechápu, jak ona to dělá, že všechno tak lehce bere :-). Štajnidlo byl kapek mimo z toho, co se děje, proč k ní skorem nesmí a proč se nemůžou poprat. A tak jsem mu to vynahrazovala tím, že jsme chodili na procházky jen my dva.

Po práci jsme vždycky vyrazili ve třech za barák, na těch povolených 20 minut. Bubi si počuchala, početla, v klidu se vyvenčila a pak se šlo domů. Tam dostala jednu ze svých mnoha pididávek jídla a Štajnidlo šel se mnou zase ven. Dostalo se mu psychické a fyzické ventilace a byl pak následně doma a fous hodnější a nechtěl tolik řídit. Ve čtvrtek byla kontrola. Přijeli jsme na objednaný čas a šli hned na řadu. Lucka Bubi prohlídla a kapek se jí nelíbila reakce staré jizvy vedle té čerstvé. Čerstvá jizva se tvářila, že se krásně hojí, prastará naopak zduřela a zabarvila se.

Takže Bubi musí dostat ještě jedny ATB a bude jí změřena teplota. No. Jenže Bubi se nikdo neptal, jestli chce změřit teplotu. A ona rozhodně nechtěla. Chtěla jediný. Jít domů. Tak se to sestřičce nepovedlo. Lucka jí šla tedy pomoci a... Stejně jako kdysi, při první prohlídce, kdy Bubi vytrpěla v klidu všechna vyšetření a štourání, a pak při stříhání drápků na druhé tlapce jí už došla trpělivost. A Lucce to dala jasně najevo svým projevem černé mamby. Což je velmi těžko očekávatelný a nepostřehnutelný útok, kdy Bubihlava vyrazí a chytne. Ano, i trpělivá psí víla má své meze.

Bubi a Štajn v létě

No a protože tentokrát tomu předcházelo trochu víc než štourání, předvedla Bubi nejen černou mambu, ale také zákus zkušeného psa obranáře :-). Do plnejch. Tedy ne, že by stříkala krev a odpadávalo maso, ale byl to „zákus“ na plnou mordou a Lucka tak obdržela modřiny. A stejně jako tenkrát jsme teď s Luckou nechápavě koukaly, co že se to jako stalo. Bylo mi to trapný a moc jsem se omlouvala. U vlídné Bubi to prostě nečekáte. Nikdo.

Páníček Bubině sdělil, co si o ní myslí, a drapnul jí makovici. Výkon tedy mohl být dokončen a bylo tak zjištěno, že Bubi má teplotu úplně normální. Teď ještě vyměnit prubanové šatečky, protože ty původní jí dost škrtily. Sestřička vzala míru a stříhla na nové. Páníček opět drapnul Bubimakovici, aby se sestřička nemusela bát, a mohli jsme se dát do oblékání. Hm. Přála bych vám vidět ty její kukadla. Tedy Bubikukadla, aby nedošlo k mýlce. Bože, jak ta byla načuřená, kdyby mohla, seslala by na všechny hromy, blesky, černej kašel, mor, neštovice, záplavy a vůbec všechno, co by měla při ruce.

Nedivím se jí ale. Ona vydrží hodně, ale je mi jasné, že tohle všechno už bylo moc. Navíc měla po dohodě sníženou dávku léků proti bolesti a tak bylo už břicho citlivé. Což se projevilo i v budoucnu, kdy se jí fakt nezamlouvala manipulace ve stylu chytání a nakládání. U mě se ovládala nejdéle, ale přiznám se, že o nějaký ten den později v neděli, kdy jsme ji vykládali z auta, jsem pro jistotu poprosila páníčka, aby jí tu hlavu radši zajistil. Protože v ten moment jsem měla u její hlavy tu svou. A to stranou, kde mám svoje jediný zdravý oko (to druhý je stejně tupý jako já, takže jsem tupozraká :-)), a kdyby se Bubi ohnala (a já vím, že by to nebylo záměrné, že by to byla jen obranná reakce těla, ona nechce ublížit, neměla bych jí to za zlé), mohla bych si zadělat na problém.

Stejně pochopení pro ni měla i Lucka, takže se na ni nezlobila. Dokončili jsme kontrolu a Bubi šťastná jak blecha vyrazila k autu a nechala se ode mne naložit. Měli jsme povoleno jet na víkend na chalupu, kde si Bubi může jít v poklidu ven, jak se jí bude hodit, může si ležet venku na matraci a rehabilitovat, odpočívat. A... začít hárat. To abychom se nenudili :-D Každopádně v tu dobu to bylo ještě v začátcích a nebylo nutné to moc hrotit. Jen tak dozorovat a krotit Rumíčkův temperament. A... v jednu chvíli i Bubiší temperament. Ona to na chalupě má hrozně ráda, pookřála tam a napadlo ji, že by se mohli s Rumíčkem pěkně poprat!!

Nechápu, jak ji to mohlo napadnout, když už si spolu takhle hodně dlouho nehráli. Leč dopřát jsem jim to nemohla. Stejně jako jsme jí nemohli dopřát gauč a křeslo. Takže pro ty dny to v chalupě vypadalo jak po dopadu ručního granátu. Zpřevracený gauče a křesla, co nešlo převrátit, bylo zastavěný krámama tak, aby se tam nedostala. A k dispozici měli oba matracové pelíšky. Které jsou sice fajn - hlavně takhle na povalování na zahradě na sluníčku. Ale proti gauči?? Trapárna. Necháпали ani jeden. Ale pak to vzali jako holý fakt. Bubi měla pelíšek u kamen, aby se mohla nahřívat.

Bylo krásné počasí, takže pobyt na chalupě pro ni byl myslím lepší, než kdybychom byli v paneláku. Odpadly tak i schody z podesty. Jen já jsem byla kapek v napětí, aby se nic nestalo. Nestalo a Bubi pěkně srůstala i nadále. Při další kontrole jsme dostali povolení k již tužší stravě, což Bubiška velmi uvítala, neb kašovitá strava již jí krčkem lezla :-D

Štajn a Bubi, v létě

Doma jel dál krásně zavedený režim oddělování. Kdy při odchodu, aby Bubi nebyla lítostiva, že nedostává chroupací dobrůtky jako vždy, byla k odchodnému využita jedna z krmných dávek. Rumíček byl vždy po ranní procházce odvelen na kuchyňský pelíšek, nachystala jsem mu dobrůtky, Bubině připravila mističku, odpočítala jsem jim tři-dva-jedna-vezmi. Zamkla Rumíčka v kuchyni (aby si Bubi neotevřela dveře), Bubi se mezitím pustila do své druhé snídaně a já mohla v klidu zaklapnout dveře. Oba si tak zvykli na to, že prostě bivakují každý jinde. Místo oběda jsem vždy letěla domů, kde dostala oběd Bubi. To byla třetí z pěti až šesti denních dávek. Další dostala po návratu z odpolední půlhodinovky, další tak kolem osmé a pak ještě něco málo na dobrou noc. Aby měl žaludek dosti času se zahojit a hlavně aby se přihojilo to přišití.

V následujících dnech Bubi projevila víc než živý zájem zapojit se do nějaké společné činnosti. A tak jsme „aportovaly“, dala jsem míček kousek od ní a ona mi ho s nadšením přinesla. Taky chtěla cvičit. Aby jí to nebylo líto, vymyslela jsem jí tedy procvičování chůze u nohy a odložení. Tedy běžné činnosti, které jí nemohly ohrozit, a ona tak měla pocit, že spolu taky cvičíme. Jak odměňovat, když úplně pevnou stravu ještě nemůže? Prostě jsem měla na prstě namatlanou její rozmasakrovanou hmotu a modlila se, aby mi ve svém svatém nadšení neurafla i půlku prstu. Jako štěně ji asi nikdo nenaučil tu kušnu ovládat, takže má poměrně „tvrdou hubu“. Neumí brát jemně, zvláště když je v nadšení.

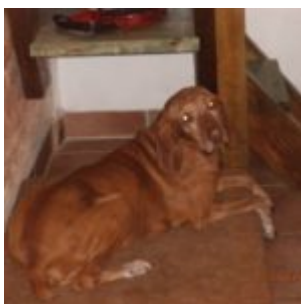
Prošli jsme si poslední kontrolou, Lucka Bubi prohlásila za zahojenou a následující neděle jsme jí mohli sundat slavnostně její prubanové šatečky a taktéž se pomalu vracet postupně k

normální stravě a rovněž, hurá, gaučíky a křesílka byly povoleny. Rumíček, náš malý zdravotní bratr, hnedle začal pečovat o její válečná zranění. Naštěstí se zaměřil na odřeny, které vznikly od prubanu v třísech. A Bubi se tou dobou rozhárala skoro do plnejch, takže o další zábavu bylo postaráno. Pesani už měli oddělovací režim zajetý pod kůží a tak nebyl problém v tom plynule pokračovat.

Z Bubi se stala profesionální koketa, která mi maří výchovu. Když nebohý Štajník poslechne nařízení vlády a kabinetu a udrží se na místě, přitančí sexuchtivá Bubrdle, zavrtí mu zadnicí pod nosem, jako kupříkladu dneska ráno, a prohlásí: „Jsem jen tvá!“ :-D. No a co chudák on, že jo? Je ale opravdu moc hodný a šikovný a dá si říct. A Bubi pak musí nahánět ženichy při venčení. A věřte, že dokáže vyvinout velmi svižnou rychlost. A to aniž by běžela. Zas nevím, jak to dělá. Zajímavý přírodní úkaz. Má takový speciální systém pohybu. Ona neběží, to vůbec ne. Jde. Ale Jožka Pribilinec by jí záviděl.

Nejsem pomalý člověk, ale když ona se rozejde tím svým tuptup tuptup tuptup tuptup systémem, musím já zatraceně rychle běžet. Takže Bubi po celou tu dobu tvrdí, že se vůbec nic nestalo, všechno je jako vždy a nechápe, proč já vyšiluju, že jí něco bylo. A aby mě uklidnila a odpověděla mi na otázku, zda se podařilo, aby se přišití žaludku uchytilo... tak se ta koza zrzavá zničehožnic začala válet po zádech. PO JÍ-DLE!!!!

Bubi v létě

Když to udělala prvně, málem jsem se přizabila, jak jsem hodila šíbru od sporáku na pelíšek. Vůbec nechápu, co ji to popadlo! Nikdy tohle po jídle nedělala, ale teď ji to teda bere. A mě následně pochopitelně taky. Žádala jsem ji několikrát důrazně, aby pamatovala na mou nervovou soustavu. K ničemu. Snažila jsem se jí vysvětlit, že naše finanční zásoby pro operace pejsků nejsou bezedné. Všechno marno. Nemůže si pomoci.

A abych se prý nervově otužila, naučila to evidentně i Rumíčka, který taky nikdy neměl tuhle

potřebu vyvalovat se po žrádle na zádech. Blbnout ano, ale válet se ze strany na stranu, ne. Až teď. Aby mi ale nervovou újmu vykompenzovala, dopřává mi Bubi takové chvílky jako dneska ráno. Kdy naprosto šťastná a uvolněná pobíhá venku. Hrajeme si na babu, kdy já utíkám a volám: „Pomoooct, honí mě péés!“, aby mě ona pak dopadla a zakousla do ruky s nadšeným výrazem v očích. Anebo když se na ni dívám, jak se šťastně řítí za odhozenou pískací prasničkou a se zářícíma očima mi ji nese zpátky.

Jsem hrozně šťastná, že při nás stáli všichni psi svatí a dávali mi na ni pozor. Děkuju, ať je to kamkoliv.

Psáno 6. 10. 2015